

Sumari

Preludi. Les històries estan infravalorades.....	5
Arbre genealògic.....	9
Els draps bruts es renten a casa	11
Una petita parcel·la d'afecte	15
Mai no t'he apallissat	17
Està sola, pobra	19
Economia	25
Claustrofòbia.....	29
Acuseta.....	35
Gelosia	39
No et passis tota la vida rentant calçotets	43
Temps en bellesa	45
Acceptem l'amor que creiem merèixer	51
La seva presó dins la presó	55
La reposició	63
El carreró dels desapareguts.....	67
Autoprotecció	73
Només el neci confon valor i preu	77
Cadenes invisibles	79
Pare, jo tindrè cura de tu	83
La primera festa la passaràs amb mi	85
Pedagogia.....	97
Llegeix-me	101
Espai subterrani.....	111

Nadal al gueto	113
Autoesclavitud	119
Un món nou.....	123
Fos a negre.....	131
Només seré teva, per sempre	133
Agraïments.....	139

Preludi

Les històries estan infravalorades

***E**n un moment en què vaig sentir que podia acabar amb la meva vida vaig voler, almenys, compartir aquestes històries plenes de coratge per tal que totes aquelles persones que pateixen se sentissin acompanyades. En el camí de la seva escriptura, vaig anar trobant-me amb peces d'un trencaclosques que ja no volia acabar. Aquestes històries començaven a donar sentit a la meva vida, em van ajudar a trobar de nou el camí. Vaig poder mirar als ulls a algú que s'ha odiat fins al moll de l'os i, alhora, ha lluitat per seguir creixent cada dia, les meves pors i els meus enemics van esdevenir companys de partida.*

Convindrem que la història d'un país marca el seu present i el seu futur, el moment present està completament determinat pel rumb que van agafar altres generacions. La nostra societat seria completament diferent si Cristòfol Colom hagués arribat al seu destí original, si el nazisme hagués guanyat la guerra o si John Lennon seguís viu. Tots aquests esdeveniments històrics ens ajuden a entendre'ns millor, a comprendre com s'ha anat quallant aquest món, de què ara som part activa.

La vida de cada persona funciona de la mateixa manera, només que no ens aturem a estudiar-les, llevat que siguin famoses o controvertides. La nostra vida està determinada per molts factors; genètics, culturals i socials. No només heretem ADN i una morfologia concreta, també rebem creences, aspiracions, pors i costums. El llinatge que ens precedeix és a cadascuna de les nostres cèl·lules.

És cert que amb el pas del temps es van modelant diferents formes d'un mateix ésser. I és aquí on comença el partit, entrem a l'acció, rebem història i fem història. Durant el camí canviem constantment: els salts de quan érem petits a adolescents o a adults són gegants. Segurament ara no tornaries a sortir amb aquella parella, no tornaries a posar-te aquelles botes tan xarones o no votaries el mateix partit. I és que la vida és un fluir continu, és un canvi constant. Quan escolto l'expressió «Com has canviat, no et reconec», l'única cosa que veig és por rere cada paraula. No és que siguis una persona diferent, sinó que has anat mutant, de la mateixa manera que un tomàquet, quan el triturem, canvia d'estat i torna a canviar si el sofregim. El tomàquet segueix allà, però ara és una saborosa salsa que podria haver acabat sent un *salmorejo* o un gaspatxo i, tot i que vulguis deixar-lo com està, el tomàquet et recordarà que no controlem res, i es podrà convertir-se en floridura.

Tot i que haguem comès errors antagònics a qui som avui i sentim una vergonya horrorosa que no ens permet ni parlar-ne, allò ens va deixar una petjada. Aquell solc ha marcat una concatenació de decisions i accions al teu propi relat que han acabat construïnt qui ets avui. Potser vas viure una història d'amor tòxic i ara esculls millor les teves relacions o per no demanar ajuda vas passar gana i ara ets més humil. Tot és una lliçó, però això no vol dir que sempre actuem de la manera que s'esperaria. Ningú no és l'alumne perfecte. Molts cops una ruptura desencadena una addicció o la fam, la delinqüència. No hi ha res bo ni dolent: enterrem d'una maleïda vegada aquesta dualitat. Has estat teixint la teva història, i cada passa t'ha conduït a tu, per tant, no hauríem de castigar-nos amb records dolorosos o pors. Som catalitzadors d'allò que vivim, i tot i que no puguem controlar què ens travessarà durant aquest camí —cosa que omple les nostres vides d'emoció— sí que podem dotar-ho de sentit.

Ens boicotegem, repetim discursos apresos, ens neguem al canvi, a l'ambivalència, ens sentim ferits i responem amb agressivitat a la diferència, a allò que ens qüestionari o plantegi alternatives, perquè això vol dir que no ho estem fent bé, nedem a l'hostilitat, insultant a qui no pensa igual, sigui d'esqueres o de dretes, tant és: busquem els seus tuits per assenyalar públicament que algú, un dia, va pensar diferent, ens unim a moviments que convertim en expressió de judici i superioritat, generem distància en lloc d'unió. Mirem per damunt l'espatlla a qui no recicla, però el veganisme ens sembla exagerat, fem bandera del feminisme, atacant a qui no hi està sensibilitzat mentre ens oblidem de mirar pel retrovisor les *masclistades* que hem repetit un cop i un altre en el passat (i present). El sentit crític hauria d'anar precedit d'una reflexió, no de la ve-

locitat a què van els nostres dits resumint en alguns caràcters perquè tu sí que tens la raó absoluta i l'altre no la té. El relat i la immediatesa mai no s'hanavingut gaire.

En aquesta meravellosa era de la comunicació, visquem per apropar-nos, no per allunyar-nos. Tots sagnem, plorem i riem.

Salvem la fraternitat/sororitat, posem en valor la cura mútua en una època d'aparences. Revelem les nostres històries, parlem de les nostres pors, errors, enderroquem tabús, compartim el dolor, la vergonya, l'humor i l'amor. Mostrar la nostra vulnerabilitat demana coratge.

Les històries ens ajuden a generar la nostra pròpia identitat, ens ajuden a triar el relat que volem seguir.

Les històries tenen molt més poder que la simple narrativa, ens ajuden a expressar-nos, compartir i reflexionar.

Les històries no haurien de servir per culpar botxins o enaltir màrtirs, sinó per aprendre de tots.

* * *

És igual si aquestes històries són meves o no.

Tampoc no té importància si són fets reals.

Aquestes històries expliquen més coses que allò que la seva simple morbositat pugui despertar. No et quedis a la superfície, allò important de totes i cadascuna d'elles és el que aconseguixen despertar en tu; el record, l'emoció que aflora, la persona que et ve al cap, la càrrega que arrossegues, el que no has tancat del tot, allò a què dones voltes, un moment de la teva vida, un carrer o un somieig.

Arbre genealògic

El meu avi va ser l'alcalde del poble, la meva mare és doctora en biologia, els meus pares van fundar una ONG, el meu pare és mestre, el meu oncle és arquitecte.

L'herència de valors, els esforços i l'amor en una família és una gran font d'energia i un motiu d'orgull per a cada individu que, amb honra, divulga i explica totes les passes que els seus ancestres van fer pel seu benestar i el de la seva família.

Però a la penombra, en el silenci més absolut, s'amaguen totes aquelles persones amb arrels negres. Netes de proxenetes, de violadors, nebodes de toxicòmans, filles de traficants, d'assassins i de lladres.

Vides marcades, històries que mai voldrien que els seus caps, sogres o parella sabessin. Descendents amb traumes si-

lenciats, arrossegant una vergonya immensa, sentint-se assenyalats i intentant enterrar el seu passat de cara a la societat. Culpabilitat generacional.

Personetes creixent sota dos jous, el del dolor que han sofert i el de la vergonya de la seva existència. Totes aquelles persones que van patir a causa de decisions que elles no van prendre. Arran de tot això, són incapaces de veure el seu propi valor i esforç de superació, submergides entre tenebres.

Segellen els llavis, serren les dents i es mosseguen la llengua per evitar la sorpresa, la desconfiança o la mirada de compassió dels qui no entendran pel que van passar.

Els draps bruts es renten a casa

*A*rribarà el dia en què ja no podreu silenciar ni una sola dona més i, a la fi, serem lliures.

Des que era petita, a casa seva, la seva àvia sempre li repetia, una vegada i una altra, la mateixa frase: els draps bruts es renten a casa. Mai no expliquis els problemes de la família fora de casa. Frases fetes, pensa la neta, però no acaba d'entendre què ha d'amagar.

On és, la brutícia? Les seves àvies creien rotundament que d'aquesta manera es protegien, però en realitat, succeïa tot el contrari.

Els draps bruts no eren d'elles, sinó dels seus marits i dels seus pares, a qui tapaven amb el seu silenci. Aquella «protecció» no era fruit de l'amor, sinó de la por. Sempre havien estat

sotmeses a la voluntat d'un home a qui, irremeiablement, havien de cobrir, cuidar i obeir. Elles no tenien res a veure amb aquells draps bruts, tot el contrari, eren les principals víctimes d'aquells entramats. I a més, per la resta de la societat, era fàcil culpar-les, assenyalar-les com a encobridores o legitimadores. Elles, des de fora, aparentant estar sempre tan orgulloses dels seus homes, completament alienades, en constant estat de negació, la seva mirada està totalment distorsionada per una vida de masclisme i submissió.

El primer que fan ells és generar confusió: «No n'hi ha per tant», «és culpa teva», «exageres», «em fas enfadar». Grans manipuladors, alguns d'ells de manera inconscient, d'altres no. Després de cada episodi de violència, un d'amor i diversió. Aquí no ha passat res. El mar torna a la calma, et trobes una mica millor, li treus importància i això acaba de segellar els teus llavis. ERROR. Tornarà a passar, no saps quan, però tornarà. Et titlli del que et titlli, sigui quina sigui la versió que et doni.

Explica-ho. Explica-ho. Explica-ho.

La màscara ha de caure. A l'exterior, el món els veu com uns bromistes: tenen encant, són molt intel·ligents i segurs d'ells mateixos. Saps que qualsevol cosa que puguis explicar se't girarà en contra, no et creuran. Aquesta imatge que creen d'ells mateixos és sostinguda per l'entorn, ningú no els contradiri ni els destapa. Es converteix en una espiral, tu sostens el seu ego perquè exerceix poder sobre tu i ell exerceix poder sobre tu perquè sostens el seu ego.

—De debò? Ell? No m'ho puc creure, si se'l veu molt simpàtic. I, per què no ho vas explicar abans? —li pregunten.

—Per vergonya,
per la incredulitat,
perquè estic confosa,
perquè em sento culpable,
perquè no ho estava veient,
perquè m'han anul·lat la personalitat,
perquè no vull que em qüestioneu,
perquè em fa por que no em creieu,
perquè no vull que ell s'enfadi amb mi,
perquè vaig allunyar tot el meu entorn i em trobo sense dret a demanar que m'acullin de nou,
i perquè ja no hi veig sortida.

Tot i amb això. NO CALLIS. La unió fa la força. Quan parles sobre allò a què t'has enfrontat trobaràs molta incredulitat, però també apareixeran persones que han viscut la teva situació o una de similar, i t'escoltaran i t'explicaran i llavors passa una cosa meravellosa, sents com s'allibera un pes de sobre teu, es desenganxa el dolor del teu pit i t'envaeix un elixir de calma, força i comprensió.

No hi ha millor font d'energia que el suport que ens donem les unes a les altres.

Comparteix-ho.

© del text: Anabel Lorente, 2020
© de la traducció: Miriam Cano, 2020
© de les il·lustracions: Anabel Lorente, 2020
© d'aquesta edició: Pagès editors, S L, 2021
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: març de 2021
ISBN: 978-84-1303-254-2
DL: L 133-2021

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

✦ imprès a lleida ✦

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.